

A rövidzárlat

Dr. Noha hétköznapijai

Eörsi István

tárcanovellái hetente
jelennek meg
mellékletünkben

„Egész életemben sajnálni fogom, hogy nem csábítottam el magát, mielőtt elutazott volna” – mondja dr. Noha a nyári körúton a piros ruhás asszonynak. Az asszony megáll, és szembefordul vele. „Ugrat?” – kérdi. „Dehogyan” – és végigméri az asszonyt. Teltebb lett a tizenöt év alatt, amióta nem látta, és a szemkörnyéki szépítkezési erőfeszítések sem titkolhatók többé. De még most is vonzó, és ezt tudja magáról.

„Miért ugratnám? – kérdi ismét dr. Noha. – Maga éppen akkor költözött át Mexikóba, dokumentumfilmes barátjához, amikor én eltökéltem, hogy dűlőre viszem a dolgot.” „Dűlőre? – kérdi az asszony. – Hogyhogy dűlőre?” Dr. Noha vállat von: „Képletes értelemben. Nem valamiféle földútra utaltam.” Az asszony nevet. „Örömmel hallok” –

és folytatja a sétát, mintha megfelekezne dr. Noháról. Ez a nyomába ered. „Most már emlékszem, mintha ma történt volna. Meg is hívtam akkor, és maga eljött. Kint havazott. A cserépkályhánál álltunk, és én megpróbáltam megölelni, de maga védekezően a melle elé tartotta mindkét könyökét. Én meg úgy gondoltam, hogy okosabb, ha nem erőltetem. Nem tudtam, hogy maga másnap elutazik, és férjhez megy.”

„Nem tudta? És mit csinált volna, ha tudja?” „Azt hiszem, rámenősebb lettem volna. Hiszen könyökmozdulata jelezte, hogy megérezte vágyamat. De azt gondoltam, hogy hadd érjen még a gyümölcs. Sosem fogom magának megbocsátani.” Az asszony oldalról végigméri. „Ugrat, Noha? – kérdezi ismét. – Tudja mit? Intsünk búcsút egy-

másnak. Látni sem akarom.” Dr. Noha hazasiet, és a hideg cserépkályhának dőlve megpróbálja felidézni a régi jelenetet. Kisvártatva beindul a mozi. Az asszony két könyöke kettőjük melle közé feszül. Ő megpróbálja szétvágni a karját, de konok ellenállásba ütközik. „Nem erőszakoskodhatok tovább, ha egyszer a könyökén jövök ki” – mondja, és elengedi az asszonyt. Ez mosolyog. „Akkor most mit tervez velem? – kérdi. – Kikerget a hóesésbe?” És átöleli a nyakát.

Dr. Noha kétségbeesetten hívja a szállodát, ahol az asszony lakik. „A hölgy senkivel sem akar beszélni” – mondja a portás. Másnap pedig: „A hölgy elköltözött. Nem, nem hagyta meg, hogy hova.” Micsoda példátlan, megmagyarázhatatlan rövidzárlat!

Az emlékezet önsorsrontó sztrájkja! Dr. Noha felhívja a város jobb hoteljeit, eredménytelenül. Közben nem is az dűl fel, hogy megsértette az asszonyt, hanem az, hogy megfosztotta magát valamitől. „Amit az ember elfelejt, az mintha sosem létezett volna – morogja maga elé. – Akkor viszont igazat mondtam neki, ez a szörnyűség.” Aztán váratlanul előntik az emlékek, ő pedig elvigyorodik, és felhagy a tárcsázással. „Először a nagylábujját kellett megmelegítenem – gondolja. – Csilingelve kacagott, miközben szerettük egymást. Amikor faggatni kezdtem erről-arról, ajkamra nyomta a mutatóujját. Visszajött minden. Írok neki egy kecses bocsanatkérő levelet. Jó, hogy megadta mexikói címét.” És felhajt egy kupica barackpálinkát.